

TUESDAY SESSIONS

TRANSLATIONS INTO DANISH
OF POEMS BY ROBERT GRAY

FOR KLAUS

ON THE OCCASION OF
HIS 70TH BIRTHDAY

FROM JOHN

CONTENTS

BESØGET

DIPTYCHON

EFTER HERACLITUS

ET VIDNESBYRD

FLAMMER OG DINGLENDE TRÅD

I SVINDENDE LYS

ROSENKRANSLÆSNING

TINGENES DRIVEN

XANADU I ARGYLL

BESØGET

Blæst ud på kystvejen, kigger jeg ind til min mor,
uventet.

Jeg går ned ad densamme grusede landsbygade
med køjesæk,

og finder hende i haven; hendes fremfaldende mave.
Hun er grå – så grå.

Hænderne, sribet af havejord,
flyver op til ansigtet, og håret.

Med detsamme må hun tænke på noget at spise.
På bagtrappen, sladder i vintersollys.

Jeg spiller nogle gamle plader. Det efterladte er groet til.
Min bror kommer til frokost

og fortæller mig i smug at hun ikke har det så godt.
Hun bliver pludselig så træt,

'på grund af chokket', og skal hvile.
Jeg vækker hende i sidste øjeblik,

sent på eftermiddagen. Jeg skal være i Brisbane i morgen;
skal nå bussen. Hendes bløde slappe hud.

Men jeg skriver. Hun siger hun ikke er urolig
nu hvor hun har set mig. Rækkende opad.

Jeg går ud, for at snuppe en bog jeg husker jeg har efterladt her,
finder hende i søvn igen.

DIPTYCHON

1

Min mor fortalte mig om hvordan hun en nat, som ofte skete,
havde holdt sig vågen
i vores træhus, for enden af indkørslens
mørke bladmuld
og ventede på min far, efter værtshusene havde lukket, velvidende
at han måtte gå
adskillige miles 'i hans tilstand',
hvis ikke en eller anden satte ham af hjemme,
fordi han lang tid før havde kørt sin egen bil ud over en bjergskråning,
og i færd med at blive en legende havde kørt
på en plantages væltede
bananpalmer, helt ned til dens fod, og nogens dør,
med bilen stejlede, og hurtigt glidende
på en kæmpeflåde
af lemlæstet, saftsivende fiber,
fra hvilken han var klatret ned, uskadet, helt igennem høflig,
og aldrig siden havde kørt.
Denne nat tøvede min mor med at gå ud, og efterlade os børn alene,
og faldt selv i søvn, fuldt påklædt, på den redte seng,
men sprang op, lidt senere, med den grimteste smag –
så med det samme
at han stadigvæk savnedes – og styrtede ud, halvkvalt,
for at opdage at hun, i søvne, havde bidt halen af
et lille firben, der var trukket mellem hendes læber. Denne bitterhed
(plejede jeg at forestille mig),
løb hun ud på verandaen for at spytte ud,
og, stående dér, tør for spyt, så hun ud over den tavse, frosne bush,
og så at byens fjerne lys var døet bort.

Dog holdt min mor aldrig op med det som filosoffer påberåber sig,
'at yde omsorg',
skønt hun aldrig havde læst andet end *Women's Weekly*,
og kunne være 'helt umulig' gennem et par
måltider, selvfølgelig.
Denne omsorg for ting, indser jeg, var hendes eneste ægte ledsager
i alle disse år,
Det var som om hun var to personligheder,
en fortravlet person, og en stille anden person, som så hvad
der skulle gøres, og
som syntes at træde igennem hende, igen.
Hendes omsorg for alting kunne man se komme til syne ligesom
tidevandets bræmme på saltflader.
Det var det som fik hende til at jage naboens tyr ud af vores
have med en kost,
da hun opdagede den i færd med at trampe hendes kimplanter ned –
tilbage, skridt for skridt tvang hun den, gennem det ødelagte hegn,
mens den brølede og stangede efter hende til højre og venstre hele vejen,

jeg som var fem år gammel råbende på bagtrappen:

'Gi' den dog for pokker et par blomster, mor.'

Nej. Hun låste kosteskabet med udstrakte arme tværs over dens næse mens hun selv blev skubbet tilbage, brat, tværs over gårdspladsen. Hun dukkede sig bagved nogen tomatstokke, og slog den med håndtaget, lige over mulens rungende hulhed, puffede mod øjnene med hirsebørsten, og fik sin vilje, jog den brølende ud; imens jeg, i kvaler, stod og slog mod trinene, rækværket, med en strygejernsledning, og pludseligt styrtede derned, og blev ligeledes sat på plads, slået tilbage til det nederste trin, hujende. Og alt, indså jeg, på grund af disse skrøbelige blade som hun med det samme begyndte at pusle med, små som musefodspor i den nedtrampede lermuld.

2

Hvorimod, min far blot syntes at bekymre sig om aldrig at

blive opfattet som dranker,

altid iført velpudsede sko.

En dranker definerede han som én der havde glemt en

gentlemans

facon. En gentleman, dybest set, kendes kun,

eksisterer kun, i kraft af hans optræden. Selv havde han de mest perfekte

manerer,

så at sige. Jeg kan ikke forestille mig nogen

med en mere kølig og afslappet rolig opførsel. I ham

var al følelse underlagt *facon*. At børste og bule den hat

man så tog på, eller at se ud over os alle, og så

brede sin serviet ud

for at lade måltidet begynde – in en by hvor alle mænd sandsynligvis

en varm aften satte sig for at spise i en undertrøje –

var hans lidenskab. Han var, trods alt, akademiker

(dog uden afsluttende eksamen), noget mere sjældent dengang. Min far,

indser jeg, var håbløst melankolsk –

de små, mistroiske små øjnes

stilling, og de smalle læbers, i hans langstrakte ansigt

røbede hver fornøjelses bitterhed, bortset fra formens fornøjelser.

Tit drak han alene

i RSL-klubben, og var blevet set bærende et omhyggeligt udvalgt slips

for at drikke sig fuld i klitterne mens han betragtede havet.

Da han var syg og hjemme om natten, kiggede jeg ind i hans soveværelse

ved den ene ende af en veranda med trådnet,

lige rundt om døren og lidt bag ham,

og så hans uhyggeligt hvælvede hovedskal under lampelyset mens han læste

i cigarettens størknende røg.

Lys skinnede igennem netværket hen på de tætte hortensiahoveder,

og på den store uformelige masse af insekter, som bier på voks,

kravlende tøjret

og upåagtet lige ved side af ham. Han syntes at være tilfreds, i disse stunder,

som om han havde gjort alt han kunne for sig selv

og var blevet tvunget til, objektivt, at give op.
Han kunne lide sin kedelige mavesårspatientmad
og den store bunke biblioteksbøger jeg havde hentet. (Mine instrukser
var altid:

'Ikke noget klynkende. Ikke noget af New York jøder;
ikke noget af kvinder, især de franske; ikke noget
oversat fra russisk.')

Og dog var den eneste gang jeg hørte ham sige at han havde nydt
noget som helst

da han talte om bushen, engang. 'Deroppe i bjergene,'
belærte han mig, idet han pegede sig omkring, 'når solen stiger op
af havet, og man står blandt
disse høje træer, får man fred i sindet.'

Jeg var imponeret. En anden gang, bad han mig om, efter sin død, at
tage hans aske et eller andet sted hen, og ikke lægge ham sammen med
de lokale, på kirkegården.

Jeg gik op på et af bjergene han havde nævnt
år tilbage, på den tid på døgnet han havde talt om, når den halv-
opstegne sol

var lige så takket som den

på hans infanteritegn,

og dér strøede jeg ham ud, endelig fuldstændigt reduceret, i det
våde, vindblæste græs.

Trods al hans afstumpethed overfor min mor, havde jeg for længst
accepteret ham.

Han havde, trods alt, givet mig, eller vist mig, det bedste råd,
og havde ladet mig være i fred. Og jeg var kommet nu til det synspunkt at
vi alle er patetiske.

Da jeg åbnede hans murstensstore plastikæske denne morgen,
gled min lommekniv

og skar mig i hånden – og så gravede jeg med denne

i hans aske, som viste sig at ligne grålilla marmorstøv,

og følte at jeg ikke behøvede at finde flere ord.

Efter Heraclitus

Sent at ligge vågen
i et lånt hus på landet
i en skov af regn,
og lytte til dens fine
trafik eller den lange mørke tone
af blidt strøgede
cellostreng.
I denne time kender man sig selv:
det spænder fra skyldfølelse
eller besættelse med tab
til frygtsomhed eller ængstelse
for en anden. Man ligger
dyngvåd af tanker.
Det menneskelige er overmål af bevidsthed.
For mig har det været hænderne og fødderne
fanget under mørkets
lønning
og mig der prøver at hive disse skikkelser op
af vandene –
de bliver træge;
de er ude af stand til at komme ind.
Og så de andre: med dem
er det dem og ikke mig der
vil have besiddelse;
og de er smidige, jeg har været ved at
lukke op for dem,
ikke for uvenligt, vil jeg gerne tro,
men om og om igen. 'I klarer
det nok selv', siger jeg;
'her er der overlæstet,
vi vil synke.' Er nødt til at skubbe
ansigter væk som jeg kender
eller har holdt af. Besparelser
pålægges hjertet.
Igen åbner jeg en bog
og ønsker dagen ville bryde frem.

Og selv dunhammerene under
grene ved søen er nu gennemblødte,
drivvåde i lynets
forvrængning. En flimren
fra haven –
gummihandskerne trukket på.
Kvinder er naturens ofre,
og vi er deres, og de er vores.
Og svøbt i sig selv
kommer den ældgamle regn
hvirvlende ind i vængerne.
Det kan jo ikke har været forkert
af mig at lindre min smerte
i kvindenes favn. Men
hvilke raketter, hvilket råb,

hvilke raserier
af fortræd, hvilken klæbende ild.
Og hvor overdrevet
er ikke ens skyldfølelse
i nattens krise, dens
overskæring. Ved daggry
rører jeg mig på bunden
af en filtret dam, ser op
til hvor svømmefodsbladene
præger en overflade
på mathed. 'For den vandmættede
sjæl er det døden.'

Jeg hører nu det som ligner
en paraply af papir
der bankes let på
med en japansk
sparsommelighed og ro. Solen
formår at gentænde sig
i sådan en drivvåd verden.
'De sovende drømmer
i hver sin verden,
men denne verden af dagslys
har vi tilfælles.'

– Man træder ud i åen
som i en å. Indenfor en time
vandrer jeg i haven, omkranset
af morbær, daddelblomme,
palmer med lavt bregneløv,
og oleander. I deres skygge,
mere tindrende
end Manhattans nat
set fra et passerende
liniefly, står alle disse græshøje spirer
af regn. En acacie
klædt i sit spinkle
løv er stjernestrøet
med sløret, skinnende vand
som om den var Mælkevejen.

Jeg prøver at forestille mig
hvordan dette lys breder ud,
hinsides højderyggene, hinsides bakkerne –
utalte celler
af vand, gennem hele denne
udstrakthed, som er frø
i flammer. Der er en frugt tændt
på skødet
af hvert blad, i spidsen
på hver sorte pind.
De nære marker
er modne som oliemaling, de fjerne
græsganges kedelige vidder
endu svøbte i røg.

I en drejning, højere op
ad denne skråning er trælinien løvfældende
som en klarinet.

Damp stiger fra skovlågen.
Hvor dette lys dog overstiger
Corots urokkelige dug. Vi ved
at den barske beskæresaks
aldrig holder pause,
og dog kan vi kun tænke Hil Dig
'Hil Dig, du hellige lys,'
til trods for at dette ikke er et afkom
af himlens søn – det er himlen,
og selv den førstefødte
og den eneste.

Det er lynet
from tidernes morgen.

Alt det vi ser
er denne ilds metamorfoser.
Én konfiguration brænder
og bliver til en anden
og vil brænde. Lyset
er sammenvævet, med ingenting
under sig. Det skaber
sin egen afgrund.

Alt der opstår
beholder flammens
natur,
og dog er lyset den eneste årsag
til vor lyksalighed.

ET VIDNESBYRD

Dyster forårsmidnat, regn der synker på bambusrørene i
haven. Jeg ville lindres
for min forvirring, og rakte gennem lampelys efter en pen.

Jeg er én af dem der har betragtet sit billede i pejsen,
hvor en ild
sled sig selv i stykker, med sine negle og næver.

Og hvornår skal jeg igen ligge i et landskab der skinner som atlask
med min Venus af det søde græs, med svulmende bryster som vagtler?

Skal vi synge psalme trehundredeseksogtres: 'Er du mødig, er du bedrøvet?'
Som om det gjorde noget,
for hvem er vi? Blæsende i afgrunden, disse skrigende skikkelser af røg.

Verdens eneste fuldkommenhed er lyst: er at gribe, intrigere,
længes. Og fuldstændig natur,
hænger vi sammen med alt det som binder den ansigtsløse småsten, der
mere stridbart holder ud.

Langs bjergenes klinger, og i de dybe kløfter, kommer
blomster til syne der er os ukendte
og forsvinder usete. Når det er forår dér blomster tusind af dem.
Hvorfor er det sådan, og for hvem?

Tilværelsen må komme af sig selv, og den bliver ved og ved uden
grund, bare fordi den er til.
I menneskenes bevidsthed dannede den et øje. Den er kommet dertil
hvor den måtte begribe. Måske kan den ikke klare dette.

Vi har misundt tranen, dens klare skinnende vinger udstrakt af
skræk, som flygter fra den mørke uvejrssky,
søgende tilflugt, og båret til det sikre tilflugtssted.

Vi har misundt når vi tænkte på, i morgenlyset der vækker
Asiens folder (blidt hældt op som fra en dåse)
hvordan en støvet marodør strækker sin klo ud
og generobrer jorden.

For os hvirvles alt væk og forsvinder, som var det
gnisterne fra en nedstampet flamme.
Noget bliver til hvis det hænger sammen med andre ting; men
denne evige ild lever af ild, af hele sig selv.

Forskellighed, som er tab for os, er materiens liv. Og uden en
modsatrettet kraft ville hver ting høre op med at være til.
'Strid er den naturlige tilstand, er altings kilde. Modsætningerne
stemmer overens, som i en spændt bue.'

De første filosoffer var de bedste, og de knappeste. 'Alt er
metamorfose, intet kan vare ved.' Hvordan har mennesker
kunnet drømme om
at de kunne pålægge denne verdens natur deres krav?

Tingene har en substans som ikke kan gribes, indskrænkes;
deles og gives videre, som en hemmelig arv; er altid
tilstede i det som altid passerer, men aldrig fundet i sig selv –
både ér og ikke er.

Således er materie dybet, er *potentia*. Og alt som nu findes
er som vandenes overflade.

Tingene som de er er det som er mystisk. De der søger dybest
er vendt tilbage til livet,
til bregner i en vase i vindueskarmen, til en afbrændt bakkeskråning i
en skumring der ligner en opal.

Til en fyrig hest, krysantemum, et blikkrus der drypper,
krybende vinranker, et snit,
mundvige, et sengetæppe, piletræer, tarmene, skyggefuldhed, en klump,
en farverig salat, og støv over fjerne marker.

Vi får overfladen tilbage en gang til, men fornyet med ærefrygt. Og jeg
husker det som jeg skal sige:
Tro ikke dem der har lovet, på hvilken som helst måde, at
noget kan være bedre end jorden.

Alligevel siger jeg dette med sorg over alle de væsner der ligner
sjokkende, kluntede fugle i en kurv,
hvor de har tilbragt eller vil tilbringe deres liv – og mit hjerte
føles pludseligt lamslået.

En gang til, som i en oplyst hule, forbjergets smuldrende silhouet,
vindens glitren af smergelpapir,
bugtens savtakker. Og indhegningerne der hælder ud i havet.

Nu glider en blomst mellem de høje, våde grene som er plettede
af blomster. Under dem, ovenpå skråningens andre træer,
ude ved den isblege havn, begynder en af lystbådene sin
vækdriven.

En gang til, danser hunden på morgenduggen. Denne sorte hund
som vil drapere sig som en odalisk
midt i jacarandas lysviolette skygge, midt på dagen. Dette kan få
os til at ligne en abesygdom.

Hvad der behøves mest er at vi bliver mere beskedne. Og
kunstværk der formår at bringe os til fornuft.
Vores eneste paradys er det almindelige: at næres af det som virkelig er her.

Nu er havet mørkt og råt som skiferler. Eftermiddagsstormen, en
sumpevækst; træge bobler,
oven på hvidheden af *lawn bowls*, på den mindre bys
nymalede grønt.

Kigger ud, fra en veranda i skovbrynet, på bliktag,
drive-ins, supermarkeder, fiskebåde,
oceanet der sjasker ved terestauranterne, og strandens
grove osteskorpe.

I en strålende vidtstraktheds tågede nederdele sover forbjerget
som en pote. Der formes fyrretræer som
blæk der slår klatter
i en foldet side. Ud fra disse disede bakker, det lyse
svalespils tomme, våde landevej.

Denne vej falder ned mod kontorer og banker, mod tre spir (med deres
fejlvedne anger).
Nu ruller trækrønernes bundter; et hvidt sejl er væk.
Skråregn.

Sent på eftermiddagen læser jeg på verandaen, og så betragter jeg
den klare skumring. Et stribet håndklæde ligger over rækværket,
ved siden af bananpalmerne.
En enlig vinge på det høje hav passerer månens fastlande.

FLAMMER OG DINGLENDE LEDNINGER

På en hovedvej tværs over marsken.
Ude til den ene side, røgen af forskellige bål på rad,
som fingre spredt og trukket for at tvære ud.
Det er den evigt brændende losseplads.

Bagved os, byen
rammet ned som pæle i jorden.
En vandfugl letter over denne sump
som en skildpadde bevæger sig på Galapagosstranden.

Vi drejer af langs en grusvej,
nærmer os lossepladsen. Hele luften dirrer
i et eller andet billigt spejl.
Der er tåge henover den varme sol.

De fjerne bygninger stencileres nu i røgen.
Og vi møder et landskab af blikdåser,
af biler som kranier,
bølgende i dets klitformationer.

Blandt disse vidstrakte grå plastikflader af varme,
skyggeagtige skikkelser
der synes at være optaget af at identificere de døde –
det er opsynsmændene, i overalls og støvbriller,

gaflende i affaldet på de dæmpede bål.
En sur røg
hales ud overalt,
tynd, som reb. Og der er andre der roder rundt – klunsere.

Som i helvedet hvor djævlerne
muligvis ville pirke i vores sjæle, på jagt efter rester
af godbider
for at kvikke sig op,

synes disse skikkelser
at flakke trøstesløst omkring med en evighed
i håbet om at kunne finde
en særlig fornemmelse.

Vi stiger ud og bevæger os også rundt.
Lugten er enorm,
blæser mund knastør:
de mange tons af rådne aviser, og store opgyldede klotter af stof...

Og stående der hvor jeg ser byens luftspejling
indser jeg at jeg er i fremtiden.
Sådan vil der se ud når menneskene er væk.

Den bliver lavet af ting der en gang fungerede.

En arbejder hejser en ubestemmelig muldmasse
på sin gaffel, kaster den i flammerne:
noget blaftrer
som den løftede las i 'Medusaflåden'.

Vi nærmer os en anden skikkelse, gennem røgen,
og for et øjeblik ligner han den dæmon med den lange stage.
Det er en mand, der tørrer sine øjne.
De der arbejder her må nødvendigvis græde,

og derfor snakker vi sammen. Randene under hans øjne er våde
som en østers, og røde.
Når han nu ved så meget om os,
hvordan kan han så undgå at hade mennesker?

Idet jeg forsætter, bemærker jeg en gammel radio, der
udtømmer sine dinglede ledninger –
og indser at et eller andet sted rejser
dens modtagne stemmer stadig,

skrider ud, gennemhullede, rundt om universets bue;
og med dem skraldlatteren, og den Chopin
som var lyden til tæppet der gik op,
en gang, for en lysets kyst.

I SVINDENDE LYS

Min mor hele halvfems skal bindes fast
i sin kørestol, men hælder alligevel langt ud til den ene side;
hun rager ud som knækket,
i stand til ved det blotte syn
at skære i én der står i nærheden. Ophængt
ligesom den hængende mund
in hendes sløretheds
værdighed, og siger at hun har
det udmærket. Det er umuligt at få hende til at klage
eller til at registrere noget som helst
længere end et øjeblik. Hun har formået at få Stephen Hawking til at se
rask ud.

Det er som om
hun suges ud af tilværelsen sidelæns gennem et køje
og vi holder fast i hendes fødder.
Hun er helt afklaret.
Hvis du lever tilstrækkelig længe er det ikke døden du frygter
men hvad livet stadigvæk er i stand til. Og det ser ud som om hun
et eller andet sted ved dette,
selv om der intet håb er om at hun kan formulere det.
Dog er hun så afklaret at man tænker på en udødelig – en Tithonuis
der sygner hen for evigt på
livets rand,
dog aldrig med et øjeblik klagen. Når hun skal luftes,
ser hun ud som i et motorcykelløb, med hende
som sidevognspassager
der holder maskinen på banen, som prøver at ligge endnu længere ud
end selve hjulet.
Alvorligt, koncentreret, spejder hun fremad
mod målstregen,
når vi kryber rundt, rundt, gennem en haves
tykke sirup, bagved plejehjemmet.
Hendes mund er fuld af kaos.
Min mor kører sit løse gebis rundt som kugler kværnet mod
hinanden,
eller klaprer tomt med dem,
flækkede og i stykker. Eftersom de nægter at holde sig på tandkødet
spytter hun dem fri
med en pludselig plaprende hosten, som synes at have presset et allersidste
åndepust ud af hende.
Hendes tænder lander på hendes skød eller i græsset,
sprænger spyttets trosser.
Det vi ser i en sådan alder er for os et legemes for tidlige opløsning
når det glider af benene
tilbage til protoplasma
før det anstændigt kan gemmes væk.
Det er som om synapserne mellem hjernecellerne næsten alle sammen
er itu

og nu blafrer de svagt ved min stemmes gennemtræk
og laver tilfældige og
forkerte forbindelser
og hun er blevet til en surrealistisk digter
'Hvordan er det med
sol på ryggen?' spørger jeg. 'Solen
er mekanisk,' fortæller hun mig, nøgternt. Lige et
øjeblik, tænker jeg, er hun ved at
blive dybsindig? Ud at ingenting siger hun, 'Søen bliver støvet.'

Der findes ikke nogen sø
hverken her eller i hendes fortid. 'Du må støve søen af.'
Det kunne være
Hun var blevet dybsindig, men så siger hun, 'Den lille dreng i stjernen er mad,'
eller måske
'Den lille dreng er stjernen i mad.'
og så tænker du, 'Mere sandsynligt
at dette tiltaler min type af overtro.' Alt er sammenfiltret, og
fortolkninger,
eller at høre fejl,
alt sammen glatføret af
hendes nedfart.

Vi sidder og lytter til fuglesangen, som ligner drivende linier
af våd maling –
det er som en abstrakt ekspressionist i aktion, hans snirkler og
så
de berøringer
kun lige tilstede,
og overalt sker det på den spændte himmel.
Hvis jeg hurtiglæser fra avisen, falder hun straks i søvn.
Jeg kærtegner hendes ansigt og hun vågner,
stirrer mig intenst i ansigtet og siger noget som, 'Det var
en pæn kæp.' Når vi sidder derude
har hun også sagt, uden nogen sammenhæng, 'Ørknen er en tunge.'
'En rød tunge?'
'Netop, det er
det er en slags
du ved – det er – det er en lang
automobil.'
Da jeg fortalte hende at jeg muligvis skulle til Cambridge i et stykke tid,
sagde hun til mig, 'Cambridge
er en gammel lærdoms højborg. Sørg for –'
men det blev for meget –
'sørg for
de korte juleblomster.' Jeg bliver svimmel,
får kvalme,
når jeg prøver at regne ud hvad det sker inde i hovedet på hende. Beholder
hende ude i timevis, vipper hende i oprejst
stilling, når
hun døser hen og driver tilbage til vågent tilstand: borte fra afdelingens
stank og skrig. Det værste

af det hele, for mig, til trods for sort snak, er at hun nu oplever større fred end jeg nogensinde har set hos hende. Hun mindes gamle dage, i korte glimt, tror at jeg er én af hendes brødre, død for længe siden. 'Havde vi det ikke skægt på de heste da vi var ung?' kan hun finde på at sige, mens hun klasker sig let på låret. Alzheimers er nirvana, i hendes tilfælde. Hun nævner aldrig noget af det som plagede hendes voksenalder – Gud, de onde passager i Bibelen, sin egen mors langsomme, svære dødsproces, min far. Intet om min far, og intet om besættelsen af den religion han drev hende ud i. Hun siger at skadens sang, der bare bliver ved og ved, som en irer der smigrer sig selv, og som jeg har drejet hendes stol hen imod, minder hende om en kop. En kop i stykker. Jeg tror at hun kan klare kaoset i sit sind fordi det snurrer så langsomt – langsomt ligesom støv danner fnug i et tomt værelse. Sjælen? Sjælen er for længst besejret, og er næsten helt borte. Hun er kun produktiv nu når det gælder børstehår på hagen, en lugt som af gamle aviser på et fugtigt betongulv, en forvansket mumlen, visse knitrende erindringer, og en varme (den var der altid, et pungdyrs hengivenhed), en varme som kun findes i øjnene nu, især når jeg holder hende og vugger hende for en stund, imens jeg løfter hende ind i sengen igen – en foldet pakke, som jeg har set fra billeder man gjorde af Ismanden. Hun siger, 'Jeg ka' li' det når du – når når du...'

Jeg siger til hende, '*My brown-eyed girl.*' Til trods for at hun ikke husker pladen, eller mig derhjemme dengang, synger jeg det for hende: '*Da da-dum, de-dum, da dum... And it's you, it's you,*' – hun smiler op mod mit ansigt – '*it's you, my brown-eyed girl.*'

Min mor vil fare vild på vejene efter døden. For ensom en skikkelse at holde ud at tænke på. Som hun en gang gjorde, mindst en gang, in den nye stormagasin i vor by; opdaget

tøvende mellem gangene; drejende på stedet, forvandlende sig
til et stille sted.
Hun så alt for rar ud
til at kunne afvise selv en forkert retning,
rent ud. Og hun fangede mit blik på hende,
og jeg vidste jeg ville le
og smilede bredt. Eller, eftersom mangan en ånd vil ankomme
derover, hvad de nu er
for noget – og alle sammen højrøstede
som måger, langs dødens mure – vil hun let blive skubbet til
side, igen. Der findes hierarkier i Himlen, husker vi; og vi
er bekendt
med dens forkludrede planer.
Selv om 'de sidste skal blive de første', som man har sagt os, kan
hun ikke blive den første. Det ville ikke være hende.
Hvorfor dog blive så bange?
Dette er alt du har
af din mor, in dine arme. Hun som nu, et øjeblik efter din
leg, er borte;
som er forvirret
og gerne ville spørge
hvorfor hun hænger her. Nej – hun vil være tryk. Hun vil være tryk
in denne røde jords
tørre mund, på det sted
hun altid har været. Hun
der ikke har overlevet sit liv, hvordan kan vi drømme om at hun vil overleve
sin død?

ROSENKRANSLÆSNING

Én dråbe er lagt i hvert nasturtiumblad,
rund som kviksølv,

og der findes flere på
hvert bugtede blad af det lange flade græs;

disse
klare sække af plastik, proppede og fulde.

Trinde, vandbugnende,
faldmodne,

holdt sammen af luften.
De er de mest skrøbelige entiteter.

På græs der fjedrer overalt,
i en hel loppecirkus af projektilbaner.

Talebobler,
I antyder

jeg bør fylde hver af jer med dens
rammende ord

som skal være af en tilsvarende transparens.
I er de svampe

der udklækkes på luftens rene vægge;
anti-småsten;

kruseduller af en Botticellisk elegance.
O claritas,

man tænker på linser, flydende på hinanden,
i en drøm af Spinoza

foran et himmelfyldt vindue,
alle de kristne af huse og i kirken.

I er tal af naturens overflod.
I glider

ned ad disse strå
som om man nu mærkede hinden

på overanstrængte øjne.
Vist frem på en feberstillende grønhed –

nogen der ikke havde indset sit behov af forfriskning
bliver nu gjort klar over en indelukket smag.

Betragtede,

byder I næppe på mere end det.

Dette er ægte manna, indeholder
intet budskab eller løfte,

kun et øjeblikks næring.
Kører du stråets dråber tværs over din læbe

er de fortabte
in dit selvs kendte safter, efter det ugribelige

øjeblik. En længe anset men uvirksom
eliksir.

Ved at opleve Jer ser jeg for mig alle troens og tankens
mest forfinede former for trøst.

Tingenes driven

Tingene, sagde Berkeley, er Guds sprog, verden vi kender er egentlig Hans tanker – hvilket, bemærkede Hume, ikke bringer os någon overbevisning, men for mig er det næsten en begrundelse, fordi tingene er en sådan eksistens og ultimativt format værdige. Tit virker det som om jeg lytter til dem. Hvad kan den mon betyde, denne intuition? Jeg tror at deres tiltrækningskraft skyldes deres oprigtighed; det er deres manglende bekymring for deres sårbarhed. Derfor fornemmer vi de er tilstede i deres helhed. Man føler at disse ting der træder gennem dagene sammen med os ved enhver lejlighed har virkelighedens fylde.

En anløbsbro i sivene, og skyer på vand;
bussen der rutscher på støvet som et surfbræt;
et firben halet ud af en postkasse,
trægt, gennem hele eftermiddagens lange skygger;
plankerne på mudder, hvorfra hønsenes klid
strøes ud; en skærmydslen mellem blomstrende
kirsebærtræer med vindsabler; de slyngede vinranker
af havskum; eller træer i en allé
mod ophøjet sne – hver for sig er disse ting sig selv
og intet andet. Det er mangfoldigheden
vi oplever, det er forskelle
ikke Enhedens smøren ud – den haecitas
vi oplevede som børn. Glade dyr,
for os dengang var fænomenerne nok;
vi tog forskellighed og forbindelser
ligeså bogstaveligt, opdagede vi senere,
som William James havde påbudt os at gøre.
Vi var så fulde af ærefrygt, så henrykte, i barndommen
på grund af genstandenes insisteren, for os virkede de som
et svar. At 'konkrete særligheder'
er grundeksistensen var noget vi kunne have
været enige med Aristoteles om.

Og disse ting strømmer ind i hinanden
så stille som røg, uden at tøve,
uhindret. Verdens funklende røg.
Forskellene dem imellem udelukker ikke
deres enhed; enheden forringer ikke
deres forskellighed. Alligevel kan der ikke være
én materie, eller 'energi', under alt dette
som er forblevet sig selv, og som er 'ren'.
Træe ting ville være det samme som ingenting.
Hvad kan udskilles fra eksistensen?
Eftersom verdens substans er flydende, betyder det

at ingen Substans findes. Tingene varierer altid på virkelighedens ene plan. Det som verden består af er de ting den eksisterede som før. Reaktion er dens princip. Og hele eksistensen synes at være en akrobat, som slår kolbøtter om og om igen, hver gang han er ved at falde; eller den er et oprørsk hav hvor tingenes bølger strømmer uendeligt igennem hinanden.

De hundrede og tresindstyve millioner år af kæmpeøgler, der tilbragte alle deres dage med at fortære hinanden, antyder at Guden for dette også er et uhyre; eller keder sig, og er kedelig; eller lider af skøre mareridt – eller er noget absurdt. Og livet er havnet på en strandbred i tide ved et lykketræf; og selv om det ikke helt forholder sig sådan, findes der tidsrum indenfor tiden og steder som synes at være fredede.

Som religioner har ønsket at vi skulle tro og nogle tænkere har lært os, kan vi ikke vide noget, og dog har den minutiøse koordination af sanserne med naturen, celle for celle, været det eneste forehavende af vores evolution som dyr, indtil nu. Mellem den ene ting og den anden, hvor findes der hindring? Overalt har naturen en villighed til at svare – denne sammenhæng er verdens enhed. Vi er i stand til at kende tingene fordi vi er i sammenhæng med dem. Vi kan ikke forstå hele deres kompleksitet, men det vi forstår er lige så direkte som en berøring. Fejl finder sted – de fejl vi laver beviser at verden findes. Hvilken nytte har 'forestillinger'? Vore hænder og fødder skal have handlingsfrihed; og hvis nogen taber en dyrbar skål har vi fanget den, i en brøkdelt af et sekund, vi ved ikke hvordan. Kroppen har sin tendens, for at overleve – intet trænger sig på mellem verden og denne, men ordløs sansning klarer det hele.

Altså er bevidsthed – hurtigere end tanken – tynd; det er en funktion, så tynd som ingenting. 'Sindet' spejler kroppen mod sig selv; det kan kun spejle; kroppen svarer. Kroppen kan udrette mere end vi aner. Hele dens tænke måde består i brugen af ting – inspiration er en opportunist. Vores bevidsthed ligner de tætte spots på en scene, hjernens struktur,

hvor alle rekvisitter er klar til at tændes.
Der er kun fokus på ét sted ad gangen
som er højlydt, andre kaster lys over dette,
og så byttes alt om, i løbet af et øjeblik.
Vi lægger mærke til når vi hører at vi ikke ser –
at der er ørebevidsthed, øjebevidsthed,
og så videre, der lynhurtigt veksler.
Når vi hører regnen, føler vi ikke træstolen,
og når vi tænker udelukker vi stimuli.
Hvad er 'den vidende' andet end en forbipasserende tanke
der tælles med dér blandt erfaringerne?
Denne bevidsthed man opfatter som sig selv
er, faktisk, fuldstændig upersonlig –
alt befinder sig udenfor den, selv vore tanker.

Men verden der er os givet bliver stjålet fra os
og vi er alle ligeså berøvede som Orfeus.
Derfor hader vi livet, fordi det er døden.
Det som sanserne fortæller os vil vi gerne nægte;
dette kan ikke tillades, end ikke i naturvidenskaben,
som søger en eleatisk naturlov.
Der findes ikke noget endegyldigt ved isolation,
som naturvidenskaben antyder, i dens reduktive raseri:
det er kompleksiteten som er fundamental.
Partikler er luftarter, plasmaer, og så videre;
energi en aktivitet af legemer:
ligeså 'fundamentale' er de store elementer,
Lyset og Luften, Vandet, og Jorden.

Et billede fra Blomsterkrans Sutraen –
livet er et net af diamanter,
og indenfor hver facetterede sten hænger
resten af netværket, som genspejlinger.
En ting består af alt andet i verdenen;
den har ingen fast natur, selvbestemt;
der findes kun relativitet – 'tomhed'.
Det er fordi ting er indbyrdes forbundet
at hver af dem åbner hundrede porte for os
ud mod havet af verdens mening.
Verdenen er den gensidige udviskning
af ethvert isolerede synspunkt.
Eftersom alle ting fødes ud af betingelser
er fraværet af et indre væsen
alle tings iboende renhed;
Alle har ikke-selvet som deres natur.
Derfor er vandløb og skove, de lysstænkede bjerge,
de vindblæste skyer og bølger, buddhaformen.
Som naturlig følge af dens meningsløshed
kunne man sige at verden besidder uskyldighed.

Hvis forandring er virkelig, så må kvaliteter også være det;

og uden Substans til hvilken de er knyttet,
så er tingenes 'egenskaber' alt der findes.
Dog findes disse kun i sammensatte helheder
som ting (tingen udskiller sig selv):
ingen kvaliteter eksisterer adskilt fra mængde,
og mængde kan kun eksistere som kvaliteter.
Vi lever i et medium af paradokser –
en ting er både absolut og vilkårlig;
alt efter målestok er tingene en helhed eller del af en anden helhed.
Den er verdens eneste valuta.
Disse almindelige ting er endegyldige, opdager vi,
eftersom alt det vi analyserer kun eksisterer
i relation til dem. De er naturens ståsted.
Men adskilte sanser er nødt til at holde det adskilt
som, vi ved, er afhængigt i verdenen,
og for at leve skal vi skelne –
på denne måde har naturen selv frembragt vor forvirring;
den har forberedt os på 'hele denne
unbegribelige verdens tyngende mysterium'.

Til trods for at den ikke i sig selv har eksistens,
går tingenes massivitet aldrig tabt.
Tingene er ikke en flimren, som sollys på havet,
på ingenting, hver ting har en tæthed.
Alle kvaliteter er massens tillæg,
og en forandring i masse vil ændre på kvaliteterne –
alt dette ved vi, og dog kan det ikke vides.
En sådan masse, selv, er det ufattelige,
det ubegrundede; man kunne sige det er Gud,
men en Gud som ikke ønsker at være Gud.
I sig selv er den mulighed,
med hele dens indhold fundet 'udenfor' den.
Tingene låner deres fyldighed fra hinanden,
så det de allesammen er lavet af er Eksistens,
noget som ikke på nogen måde er begrænset.
Det er her det almindelige bliver sublimt.

Når vi står i kø foran Lethes bred
vil vi huske, opmærksomme som kærteflammer,
ikke blot ansigter, men ting vi har kendt,
og med en intensitet som overrasker –
græssets stilling ved stakittets fod
en uvejrsoplyst eftermiddag; natten, et hav
blandt dets isflager; hvad det nu var som slyngede os
ud i den fjerneste transcendens vi har oplevet.
Vi vil se verden som en stor skov
og underskov af ting, der var alvorsfuld
og fjern, og ligeså ufremkommelig, dog rolig,
som det land der vil rejse sig foran os.
Tingene forudsagde et sådant mysterium;
de var altid Hades' blomstringer.

Men dette er en metafor. Ikke en eneste varer ved.
Det som slår os mest ved tingene er deres fremmedhed,
og hvordan kan man tale om dette, hvis ikke gennem en metafor?
Tingene passerer forbi os ved mørkets udkant,
ses fra hovedveje, i forandring, ligesom vi forandres.
Træerne bærer en særegen betydningsfuldhed
i deres gruppering på en bakketop eller en slette;
disse ting der er mere end bare det som vides.
Materiens beskaffenhed er en Afgrund.

Bagved et skur, lave bakkedrag og store skyer;
en smal grusvej; en bleg sol på støvet græs;
det brækkede stakit og trådnettet;
en låge, henimod en vagt åresprængt skov;
kanalen med svaler. Vidunderlige fantomer.
Ingen tanker kan nærme sig deres tilstedeværelse her.

*In which the burden of the mystery,
In which the heavy and the weary weight
Of all this unintelligible world,
Is lightened.*

(Wordsworth, The Prelude)

XANADU I ARGYLL

Tit tænker jeg på det sted hvor jeg opholdt mig
eller har drømt om og måske aldrig har set
i hvert fald ikke som nu. Et værelse dér åbnede sine vinger
på hver side af den lille seng – en lav, udstrakt
hvidkalket væg. Og lyset var mønstret
langs den; florgardinerne som champagne.
Til mit arbejde havde jeg et gammelt spisebord
mellem skråbjælker og solstriber.
Hovedpuderne var igen som hævet dej
eller som skråningerne i vinduerne under
det rødbrune græs. Og længere væk var der
marineblå bakker, der så ud som krøllede store telte
der løftes. De syntes at være tidens bølger.
Derfra så jeg ligeledes et glimt af havbakker, i lange
vige, der svandt ned ad solrøgskysten.
Bagdøren, nedenunder, åbnede et stejlt syn
af kvæg på stranden: de sorte køer slæbte sig
gennem vådt sand, ved siden af udtømt tang,
under klitter og græs skilt af vinden.
Igen ser jeg mig vende tilbage og tage afsted,
den lille røde bil på en bro så høj som
en viadukt; jeg spiser i køkkenet
på plastik 'dug', og lytter til de fåmælte
ytte sig om de vinde de havde oplevet på det sted,
der gav tyrens testikler slagside
(konens protester og latter). Jeg kan se
disse hjulspor gennem skråningens græs,
fra den øverste låge, dykkende ned under mågerne
og skorstenene og damperne langt ude
på skyerne. Igen, svalerne der for sjov prøver at
vikle sig ind i hinanden i et efterslæb af tråde,
hvor hver enkel af dem klipper sig igennem de andres list,
på min vej hjem gennem skumringen. Et skær af
røget laks over havets horisont; og denne
oceanskygge, purpurfarvet som rødkål.
Og så solnedgangsskyer, med et anstrøg af rosa og turkis.
Overjordisk græs på de udstrakte enge,
hvor hegnspælene var stænger og kreaturerne
havde slået sig ned i teltene af sig selv.
Jeg plejede at traske af sted om morgenen,
og ligge på en skrænt, næsten lodret
blandt bregnerne, så jeg kunne kigge ud
over havet, som syntes at være overiset,
i gråt eller svagt himmelblåt, eller kunne se hvordan
det skiftede, et fyldt espalier på vinden.
Imellem mig og klippernes spredte ryghvirvler
udenfor kysten var der måger som blev ved at drive
i langsomme strøg: et indtryk af piger, generte,

tænksomme, der søgte en mand, mens de skøjtede.
Hjemad i skumringens saltis og røg. Vejen
foroven, dens blå lygter åbnede, gyngede mellem
de tilskoddede bakker; og tidevandet var smurt med
en kniv – denne mørke blåbærsfarve skummet
ved dets kant. Et par træer, sortsværtede redskaber.
Stjernene syntes at være dagens lyse flokke
foldede nu i deres sovesteder over havet ...
Og man finder mig altid, et kort øjeblik, lænet op
ad denne dørkarm, ved aftenens komme.